

İkinci İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

Deniz Gürsoy

Kardeřim Tamer Gürsoy'a...

Hükümet, Emniyet kadroları içine yerleşmiş “paralel” denen yapıyı çökertmek için temizlik harekâtına başlarken ortaya âdeta bir süreklilik avı çıkmıştı. On sekiz bin civarı birinci sınıf polisin yaklaşık on iki bininin cemaatçi olduğu tahmin ediliyordu. Çünkü uzunca bir dönem Emniyet kadrolarına liyakat ve başarı değil, grup aidiyeti esas alınarak kabul ve atamalar yapılmıştı. Cemaatçilerin yönettiği Balyoz, Ergenekon, Poyrazköy ve askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişiler uydurma delillerle yıllarca haksız yere hapisanelerde süründürüldü. Sonra da o polis, savcı ve hâkimler içeri tıkıldılar, kaçanları da hâlâ aranmakta. Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst seviye Emniyet görevlisi bir lider altında toplanıp KR teşkilatını kurdular. Bu kurucu ekibin müşterek tarafı hepsinin babalarının terör örgütleri tarafından şehit edilmiş olması. KARE teşkilatı devleti yönetenlerin, bazen şehit çocuklarının ülkeye karşı duyarlılığına uygun yönetemediğine inanır, onun için de bu teşkilata aday üye olacakların illaki terör şehidi çocuğu olmasını isterler. Kurucuların bir konuda inancı çok sağlamdır. Vatani en fazla sevenlerin babalarını bu uğurda kaybetmiş çocuklar olduğuna inanırlar. Eğer sevginin ölçüsü özveriye, onlardan daha büyük özveride kim bulunmuş olabilirdi ki bu memlekette? Babasız büyümeyen bunu anlayamazdı. Bu nedenle KR teşkilatı üyeleri için Baba ve Amca’lar ne karar verirse vatanın iyiliği içindi ve doğru olduğuna inanırlardı. Soru sormaz, emri uygularlardı.

KARE teşkilatında herkes kanun adamıydı ama biraz farklıydılar. Kendi kanunlarını kendileri yazarlardı. Teşkilatın hiyerarşik yapısı şöyleydi: En tepede bir Baba

vardı. Bu Baba'ya bağılı altı Amca vardı. Amca'lara bağılı Dayı'lar ve Dayı'lara bağılı çalışan Abi'ler vardı.

Her Abi kendi Dayı'sını tanır, Dayı da kendisine talimat veren Amca'yı. O kadar. Her rütbe bir üstünü tanırdı. Ama Abiler iş gereğı başka departmanlarda ya da illerde çalışan diğeri Abi'lerle tanışabilirdi. Teşkilat, Baba tarafından sevk ve idare edilir, üyeler erkek olsun, kadın olsun fark etmez, birbirlerine "Abi" diye hitap ederlerdi. Baba'ya bağılı altı bucak vardı. Bunlardan en önemlisi Operasyon Bucacı'ydı. Planlama, lojistik ve infaz olarak üç ocağı ayrılırdı. İnfaz Ocağı, İstanbul Cinayet Bürosu şefi ve ona bağılı çalışan iki komiserden oluşmaktaydı. Diğeri bir bucak, İstihbarat'tı. İnsan Kaynağı Bucacı, yeni üye bulmaya, sicil ve tayin işlerine bakar; Maliye Bucacı teşkilatın gelirlerini yönetirdi. Bir de Halkla İlişkiler Bucacı vardı. Bu bucak operasyon sonrasında gerek emniyet kademelerinde gerekse basın ve medyada örtbas ve algı yönetimi işlerine bakardı. Son olarak bir de Bilgişlem Bucacı vardı. Bilgisayar ve telekomünikasyon cihazları donanım, şifre kırma ve kripto çözüme işlerine bakardı. Ant içtikten sonra teşkilattan ayrılmak diye bir olasılık yoktu. Operasyon Bucacı'ndan ayrılmak vardı. O da yalnızca destek bucaklarından birine geçiş biçiminde olurdu. Operasyon Bucacı'nın hiçbir birimine evli üye alınmaz, eğer üye operasyonda çalışırken evlenirse derhal destek bucaklarında yeni görev verilir. Eğer biri tamamen faaliyet dışı bırakılmak isteniyorsa ya da kişi öyle istiyorsa, üye kısaca EK denen "Eshab-ı Kehf" statüsüne alınarak uykuya yatırılırdı. Taa ki bir gün teşkilat kendisinden hizmet isteyinceye kadar.

Giydiği rengi solmuş mavi bluzu, düşük belli blucini ve bir eliyle sıkı sıkı göğsüne bastırıldığı kalın, kapağında kocaman *Statistics* yazan fıstık yeşili kitabıyla onu gören İngilizce İşletme Fakültesi öğrencisi sanırdı. İyi de, diğer elinde tuttuğu gitar da neyin nesiydi? Bu okulda konservatuvar da yoktu, müzikle ilgili herhangi başka bölüm de. *Yine müzik tutkunu bir öğrenci işte!* diye düşündü kapıdaki güvenlik görevlisi. O sırada tam önünden geçmekte olan başka bir öğrenciye çevirdi bakışlarını. Uzun yağlı saçları, beş-altı günlük sakalı ve sol elinde taşıdığı ağır bavuluyla dikkatini çekmişti... Bir el hareketiyle yanına çağırıp üstünü aradı. Bir şey bulamayınca bavulu aralayıp içine baktı. Bavul, silme kitap doluydu. Kayda değer bir şey göremeyince salıverdi. Başını yine gitarlı kızın bulunduğu tarafa çevirdi. Aklına kızın gitarı taşımakta zorlandığı gelmişti. Oysa gitar zorlayacak kadar ağır olmamalıydı. Ama geç kalmıştı, gitarlı kızın yerinde yeller esiyordu.

Komiser Nazlı üniversitenin ana kapısından geçip on beş-yirmi adım sonra gitarı kaldırım taşına yasladı, boşa kalan eliyle başındaki geniş siperlikli şapkayı neredeyse güneş gözlüğüne degecek biçimde aşağıya doğru çekti. Gitarı tekrar eline alıp hemen yanından hızlı adımlarla geçen öğrenci grubuna karışarak kampüsün ana meydanına gelinceye dek yürüdü. Meydana gelince onlardan ayrıldı. Yönlendirme tabelalarını arıyordu. Sonunda bir yönlendirme tabelasında, İnşaat Mühendisliği yazısını gördü. Tam önündeki binanın arkasında kalan bina olmalıydı. Bakışlarını tabeladan aşağı indirdiğinde gözle-

rine inanmadı. Sarı Tahsin direğe dayanmış, bir elinde kahverengi deri Bond çanta, diğer elinde siyah şemsiye, bütün dikkatini uzak bir noktaya dikmiş, duruyordu. Sarı Tahsin orada ne arıyordu? Onu takip mi ediyordu? Onu takip etse, önünde değil, arkasında bir yerde olurdu. Demek ki Sarı Tahsin burada başka bir iş peşindeydi. Yine kız peşinde olabileceğini düşündü. Şapkasının siperliğini biraz daha aşağıya çekip yoluna devam etti ve yandaki patikadan arkadaki binaya geçti. Ana girişten binaya girmeden önce sağ tarafa doğru beş-altı adım attı ve yandaki binayı da bu sayede kolaçan etmiş oldu. O da Elektrik-Elektronik Fakültesi binası olmalıydı. “Doğru adresteyim” dedi. Tekrar İnşaat Fakültesi’nin ana kapısına yöneldi ve içeri girdi. Bina beş katlıydı. Asansörde kamera bulunması riski olduğundan merdivenlere yöneldi. Bir grup öğrencinin arasına karışıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Her katta bir-iki öğrenci gruptan ayrılıp seri adımlarla sınıflarına gidiyorlardı. Koridorda sınıf kapılarında bekleyen öğrencilerin seslerinin yarattığı uğultu vardı. Son iki öğrenci de beşinci kattaki sınıfların bulunduğu koridora girince Nazlı yalnız kaldı ve merdivenleri aynı tempoyla çıkmaya devam etti. Bir üst katta çatıya çıkan kapıyı buldu. Kapı kilitliydi ama bu Nazlı için sürpriz değildi. Sol cebindeki maymuncuğu çıkartıp birkaç denemeden sonra kilidi açtı. Sonunda çatı terasındaydı. Eyleme hazırlanırken dosyadaki fotoğrafta gördüğü manzara ile şu anda gördüğü manzara birebir örtüşmekteydi. Karşı binanın, yani Elektrik-Elektronik Fakültesi’nin dördüncü katında, sağdan üçüncü ve dördüncü pencerelerinden birinde olacaktı hedefi birazdan.

Gitar muhafazasını açıp içinden gitarı çıkartıp duvarın dibine usulca yere bıraktı. Arka kapağın kenarındaki iki kertiğe aynı anda eşit basınç uygulayınca kapak yerinden oynadı. Siyah bir torba aldı açılan bölmeden.

Torbanın fermuarını açınca siyah, soğuk metal kendini gösterdi. Namluyu seri bir hareketle gövdeye oturtunca hafif bir “klik” sesi çıktı ve o siyah metal kargaşası birkaç, el çabukluğu marifet işleminden geçince sonunda dürbünlü tüfek hâline geliverdi. Hedef seksen-doksan metre mesafede olmalıydı. Görüş mesafesi net, hava rüzgârsızdı. Tüfeği fabrika ayarlarında bırakma kararını aldı. Saatine baktı. 17:45’i gösteriyordu. Hava kararınca kadar beklemesi gerekecekti. Bekledi. Arada sırada iki pencereye de göz atıyordu ama ikisinde de insan hareketi görünmüyordu. Bazı pencerelerde ışık varken o iki pencerede yoktu. Demek ki o laboratuvarında faaliyet daha başlamamıştı. Ama dosyada ne yazıyordu? Profesör herkes binadan ayrıldıktan sonra laboratuvara giriyor ve yalnız başına bazı deneyler yapıyordu. Anlaşılan daha beklemesi gerekecekti. Tüfeği sağ tarafa yere yatırdı. Biraz yükselip iki pencereye tekrar baktı. Işık yoktu, hayat yoktu. Zaten olsa da hava iyice kararmadan işi halletmek uygun olmazdı. Karanlık onu gizleyecek, laboratuvar ışıkları da hedefi belirgin hâle getirecekti. Kendini iyice geriye, kapının yanına çekip sırtını kapıya verdi ve beklemeye devam etti. Nazlı beklemeyi hiç sevmezdi. Can sıkıntısından tepeye doğru bakınca çatı çıkıntısının altında, köşede bir kırılma çukuru gördü. Çamur ve saman sanki yoğurulmuş da bir mimarın elinden çıkıp oraya monte edilmişti. *Allah’ın işine bak!* dedi içinden, *Kim bilir ne büyük zahmetle kurdular o yuvayı oraya?* Biraz sonra infaz edeceği profesörü düşündü. *Onu da bir ana ne büyük zahmetle doğurup büyüttü.* Profesörün kafasında onca bilgi birikmişti. Şimdi üç kuruşluk bir kurşun bütün bu emekleri boşa çıkartacaktı. *Kim bilir profesör ne yanlış yaptı da Baba infazına karar verdi?* diye düşündü. Sonra kovdu bu düşünceleri kafasından. Felsefeye girmenin âlemi yoktu. İşini yapmalıydı. İş için de uygun ortam birazdan hazır olacaktı.

Bir kez daha doğrulup biraz yükseldi. Nihayet iki pencerede de ışık vardı. Ancak ışık binanın diğer pencerelerine göre biraz zayıftı. Artık hava kendini gizleyebilecek kadar kararmıştı. Biraz ileride duvara yasladığı gitar muhafazasını alıp teras kapısının tokmağı altına sıkıştırarak kapıyı sağlama aldı. Çünkü birazdan gözünü dürbüne dayadığında tünel bakışı denilen pozisyona girecek, görüşü iyice daralacağı gibi zihinsel odaklanması o tünelde yoğunlaşacaktı. Yani arka ve yan taraflarını sağlama almalıydı. Yerde sürünerek terasın korkuluğuna geldi. Doğru duruş ve denge. Keskin nişancılıkta her şey bu ikiliye, sonra da kavrayışı doğru yapmaya bağlıydı. Seksen-doksan santim yüksekliğindeki korkuluğun üzerine namluyu dayayarak sol eliyle tüfeğin kundağıyla alt kısmını kavradı. Sol elinin V şekline getirilmiş baş ve işaret parmakları arasına alıp hafifçe kaldırarak namlunun duvarla olan temasını kesti. Köpeklerin üzerindeki sudan kurtulmak için silkelenmelerine benzer bir hareketle kaslarını gevşetti. Atış öncesi kaslar gevşetilmeliydi. Keskin nişancılığın başka gerekleri de vardı. Silahı sıkı tutmalıydı. Silahı tekrar sıkıca kavradı. Kalp atışlarını kontrol etti. Kalp atışlarının da normalleştiğini hissedince içi rahat etti. Aceleci davranılmamalıydı. Sakinleşip hareketlerini biraz daha yavaşlattı. Silahın dipçliğini sağ kolunun pazusuna dayadı. Titremeye engel olmalıydı. İşaret parmağı tetik köprüsünün üzerinde yerini almıştı. Yavaşça işaret parmağını tetik köprüsünün üzerinden kaldırıp köprünün içine soktu. Parmağı tetiğe temas etti. Gözünü nişangâh dürbününe iyice dayayıp netlik ayarını çok az düzeltilti. Dürbünün hedef göstergesinde bomboş pencereden başka bir şey görünmüyordu. Derken umulmadık bir hareketlenme oldu pencerede. Yerden yukarı doğru kalkan çıplak bir adamdı bu. Nazlı derin bir nefes alıp tamamını dışarıya vererek ciğerlerini boşalttı. Sonra

ikinci nefesi alıp yarısını dışarıya koyverdi. Son olarak biraz daha nefes verip kalanını tuttu. Adamın kafasına nişan aldı ve tetiği çekti. Adamın yer çekimine uyarak yere kapaklandığını gördükten sonra tüfeği duvarın üzerinden çekip yere tam siper olarak uzandı. *Laboratuvarda cıbil bir profesör... Kel alaka?* diye düşündü. Sonra yanlış yaptığını fark etti. Kalkıp duvarın üzerinde eski pozisyonunu alarak tekrar iki pencereyi de dürbünle kontrol altında tutmaya devam etti. O da ne? Ellerinde tuttuğu iki ayakkabıyla göğsünü kapatmaya çalışan çıplak bir kadın. Nefesini tuttu ve tetiğe asıldı. Vurduğundan emin olamadı, çünkü kadın olduğu yere düşmeyip yana doğru savrulmuştu. Dert etmedi. Görünürde başka hedef kalmamıştı. Karşı binaya gidip kadının kafasına bir kurşun sıkıp işi sağlama da alamazdı. “Bu iş buraya kadar” dedi ve toparlanmaya koyuldu.

Seri hareketlerle tüfeğin namlusunu söktü. Gitarın arka kapağını açıp silahı iki parça hâlinde torbasına koyup bölmeye yerleştirdi. Gitarı muhafazasının içine yerleştirdikten sonra terasta boş kovanları aramaya koyuldu. Birbirlerine bir buçuk metre kadar mesafede yerde yatıyorlardı. Eğilip ikisini de alarak cebine attı. Gitarı bu defa sırtına astı, istatistik kitabı elinde, yavaş adımlarla merdivenlerden inip binadan çıktı. Zaman ilerlediğinden etrafta yürüyen bir grup da yoktu ki onların arasına karışversin. İki kişinin arkasına takılıp iki adım mesafeyi sürekli koruyarak yürüdü. Çıkış kapısına yaklaşırken otuz metre kala durdu, bekledi. Daha büyük bir kalabalık onun hizasına geldiğinde aralarına karışarak kapıdan dışarı çıktı. Biraz ileride, motosikleti bıraktığı yerde duruyordu. Kaskını da kimse çalmamıştı. Kaskını başına takarken bir yandan ertesi sabahki gazete manşetlerini düşünüyor, diğer yandan da bir soruyu kendine sormadan edemiyordu. *Profesörün laboratuvarda yattığı kadın kimdi acaba?*

2

Nazlı yatağında bir o yana, bir bu yana dönüp duruyor, bir türlü uyku tutmuyordu. Huzursuzdu. Sen tut taa Bayburt'tan, belki on binde bir polise isabet edecek kadar şanslı olup İstanbul Cinayet Bürosu'na tayin ol ve kısa sürede kendini sevdirep orada iyi bir yer edin. Sonra aynı zamanda bağlı olduğun Emniyet Teşkilatı içinde yuvalanmış gizli KR teşkilatındaki ilk infaz görevinde ilk intikamını alacak biçimde öz babanın katilini tek kurşunla eşek cennetine boylat. Onunla da kalma... teşkilata bir milyon doların üzerinde finansman sağlayacak harekâta katıl ve iyi bir puan da ondan al. Sonra? Sonrası işte bu. Git, suçsuz bir kadını öldür.

Nazlı sağına dönüp kolunu yastığın altına kıstırdı. Hiç hesapta yokken bu kadın da nereden çıkmıştı? Suçsuz bir insanı yok yere öldürmüştü. Profesör muhtemelen infazı hak edecek bir fiil içerisindeydi... ama kadın? Kadının tek suçu, yanlış zamanda, yanlış yerde olmasıydı. İşin daha da kötüsü teşkilatın bu fazladan cesedi nasıl karşılayacağıydı. Bu defa soluna dönüp dizlerini karnına çekti. Acaba üyesi olduğu KR onun hanesine eksi puan yazar mıydı? Yazarsa teşkilat içinde nasıl Abi'likten Dayı'lığa terfi edecekti? Sonra da sırasıyla Amca ve en sonunda da teşkilatın en tepesine geçecek ve Baba olacaktı. Baba olduğunda da ona Ana demeleri şartını koyacaktı. Erkeklerin dünyasında bir kadın başkan. O zaman mutlak güç onda olacaktı. Ana demeyip de ne diyeceklerdi ki ona. Sıkıysa demesinlerdi. Bir an önce Dayı olmalıydı.

Ama nasıl? Tekrar sağına döndü ve o sırada aklına teş-

kilata sicilini kimin raporladığı sorusu geldi. Tabii ki Başkomiser Remzi Dayı. Öyleyse sıcak tutulacak kişi oydu. Hem de sımsıcak. Zaten onun hayran hayran bakışlarından ve tavırlarından kendisine ilgi duyduğunu sezmişti. Ama bu ilginin derecesi neydi?

Fenalık basmıştı.

Başlangıçta mesleğini, yaptığı kahramanca işlerden dolayı çok seviyordu. Adalet adına hareket ediyor, kötülerini yakalayarak, öldürerek içinde yetiştiği toplumu koruyordu. Bu yolla toplumdan aldığını topluma vererek müthiş bir tatmin sağlıyordu. Ama teşkilata girdiğinden beri kafasında tam da tarif edemediği bir huzursuzluk git-tikçe büyüyordu. Sanki artık asıl mesleği polislik değil de teşkilatın elemanı olarak ifa ettiği infazcılıktı. Bu durum onu rahatsız ediyordu. Bayburt Özel Kuvvetler’de polislik yaparken de adam öldürdüğü olmuştur ama hiç vicdan azabı çekmemişti. Çünkü önceden tarif edilmiş “iyiler” ile “kötüler” vardı ve o kötülerin peşindeydi. Onlar kötüydü ve toplumun içinden ayıklanmalıydı. Bu ayıklama işi de polisin göreviydi. Yakalıyor, adalete teslim ediyor, hükmü adalet mekanizması veriyordu. Ama teşkilat infazları öyle değildi. Önceden tarifi yapılmamış iyi-kötü ayırımıyla yapılıyordu. Yani Baba, “Kötü” diyor ve o kişi infaz ediliyordu. Ya kötü değilse?

Önce, o taktirde vebalin tamamen Baba’ya ait olduğunu düşündü ve biraz rahatladı. Ama sonra tetiği çekenin kendisi olduğu aklına gelince bu işe boğazına kadar battığını anladı. Nedamet duygusu içinde iyice büyüdü. “Ben ne yapıyorum Allah aşkına?” sorusunu sormadan edemedi. “Tetikçiyim işte! Bunu kabullenmem lazım. Çünkü meslekte basamakları üçer beşer atlayarak tırmanmanın en kolay yolu bu! Hedefe ulaşınca kadar senin için ‘iyi’, soyut bir kavram. Bırak onu bir kenara. Baba, ‘Kötü’ demişse o kişi kötü. Ve polislikte her gün karşılaşılan da iyiler değil,

kötüler. Yani polisliğin gerçeği ‘kötüler.’ Baba da kötülerin en kötüsünü seçip önüne koyuyor işte. Sana da adamın alnının ortasına kurşunu sıkmak kalıyor... hepsi bu!”

Üzerinden pikeyi attı, *Oh be!* dedi içinden. Biraz rahatlamıştı. Aklına yine Remzi Dayı geldi.

Remzi, benim, babamın katili Bedir’den intikam almak istediğimi bal gibi biliyordu. Baba’dan Bedir’in infaz kararını aldıktan sonra o görevi benden başka herkese verebilirdi, diye düşündü. Remzi Dayı, Bedir’in infaz görevini kendisine verdikten sonra tam çıkarken geri dönüp “Bu kıyağımı unutma!” dememiş miydi? Sanki kendisinden bir şey bekleniyor gibiydi. Acaba bu beklenen şey biraz daha ilgi miydi? Amirine biraz daha ilgi göstermekle terfi edecekse bu maliyeti karşılayabilirdi. Ama daha fazlasını... asla! Yoklayarak mesafe almalıydı. Amirini sıcak değil de ılık tutmalıydı. Bunları düşünürken uykuya daldı.

Önce çocukluğunun geçtiği Adıyaman’da, akarsu kenarındaki evde buldu kendini. Mutlu çocukluğu, sonra polis olan babasının o zamanlar azılı bir terörist olan Bedir tarafından öldürülüşü ve ardından annesini Safranbolu yakınındaki Yörükler Köyü Mezarlığı’na defnedişleri birer film şeridi gibi akıyordu rüyasında. Neyse ki babasını öldürüp ailesinin hayatını cehenneme çeviren Bedir’den intikam alma şansını bulmuş ve tek kurşunla işini bitirmişti.

Sonra Diyarbakır Yetiştirme Yurdu’ndaki günleri akmaya başladı film şeridinden. Ve tabii oranın müdürü Sarı Tahsin düştü ekrana. Okulda üstün başarı ödülünü aldığı günün akşamı bir ödül de Sarı Tahsin’den almıştı. Sarı Tahsin onu diğer öğretmenlere, “Çocuk sıcak bir aile ortamında benim çocuklarla bir akşam yemeği yesin” deyip evine götürmemiş miydi? Ama eve vardıklarında kimse yoktu. Bir süre onu, “Şimdi gelirler” diye oyaldıktan sonra çirkin yüzünü göstermiş, üzerine o ağır gövdesiyle çullanmıştı. İşini bitirdikten sonra da, “Bu

aramızda kalacak, kimseye söylemek yok. Söylersen seni yaşatmam!” demişti. Sarı Tahsin’in dev gibi cüssesinin altında ezildiğini hissetti tekrar; onun alkol, sigara kokuları karışık nefesini yeniden duyar gibi oldu.

Uyanmıştı. *Her defasında aynı kâbus*, dedi içinden. Her kâbus sonrası olduğu gibi nefessiz kalmış, dizleri titremeye başlamıştı. Başucundaki lambayı yaktı, komodinin üzerinde duran hapa yarım bardak suyla içti. Bardağı yerine koyarken abajurun eğilmiş olduğunu fark etti, düzeltip düşünmeye devam etti. *Alacağın olsun Sarı Tahsin!* dedi içinden. Ve bir kez daha yeminini tekrarladı, “Bak koskoca İstanbul’da izini kaybettirmiştin ama ben seni buldum. Ölümlerden ölüm beğen artık. Sana uykusuz geçen gecelerimin, kâbuslarımın hesabını sormazsam namerdim! Bana yaptıklarının hepsini burnundan fitil fitil getireceğim.”

Kalbi küt küt atıyordu. Acaba rüyasının kâbusa dönen son demlerinde feryat etmiş, evdeki diğer kızlar işitmiş miydi? Ama işitseler şimdiki kadar odasına gelmiş olurlardı. Birden aklına evdeki tuhaf beraberlikleri geldi. Gazeteci olan Meryem, eskort kız olan Sibel ve bir de komiser olan kendisi. *Ne üçlü ama!* dedi içinden. Meryem’i Diyarbakır’daki yetiştirme yurdundan tanıyordu. Bir eskort kızla aynı dairede kalmak baştan garip gelse de Sibel’i tanıdıkça ona kanı ısınmıştı, pikeyi üzerine çekti. Kalp atışlarının normale döndüğünü fark etti. Bu defa da diğer tarafına dönerek uyumaya çalıştı. Kısa bir süre daha Cinayet Büro’da komiserlik yaparken aynı zamanda KR infazcısı olmanın zorluklarını daha ne kadar yaşaması gerektiğini düşündü. “En tepeye tırmanıncaya kadar!” dedi ve gözlerini yumdu. Bu defa Nazlı’yı rüyasız, kâbusuz bir uyku bekliyordu.

3

Nazlı, Başkomiser Remzi'yi ilk defa bu kadar sinirli görüyordu. “Kadını gördüğünde tetikteki parmağını değil, kafanı çalıştıracaktın! Kural ne? Kadın şahit olmuş mu? Evet, olmuş. Ama neye? Adamın vuruluşuna. Adamın vuruluşuna şahit olmuşsa bize ne? Kadın kurşunu bile görmemiş, tüfeği bile görmemiş, seni bile görmemiş... Neyin şahidi olmuş da sen kadını temizleyeceksin? Olmadı bu iş Kara Şimşek. Bir çuval inciri berbat ettin. Bakalım nasıl temizleyeceğiz?”

“Haklısın Dayı, o tetiği çekmemem gerekiyordu ama çektim. Öyle anlarda refleksler ağır basıyor, muhakemeniz ve mantığınız daha geç devreye giriyor” dedi Nazlı.

“Nazlı Abi, tamam, profesörle ilgili görevi başarıyla tamamladın. O tek kurşunla mevta olmuş. Hak etmişti deyyus. Ama kadını vurmanı anlayamıyorum. Bırakacaktın öyle elleri böğründe sallanan bir çift pabuçla anadan üryan sıvışıp gitsin. Kime gidip anlatacaktı ki olayın şahidi olduğunu? Sormazlar mı o zaman, ‘Kızım senin o saatte ne işin vardı orada?’ diye. O da yaşasaydı, rezil olmasın diye ömür boyu susacaktı elbet. Susmayıp da ne yapacaktı ki? Şimdi de suskun ama sayende ölü. Bizim işlerde bir ölü daima iki ölüden iyidir.”

“Dayı, oldu bir kere. Bunu telafi etmenin bir yolu yok mu?”

“Ölen kadın herhangi biri olsaydı kolaydı.”

“Kimmiş peki?”

“Olga Kuznetsov. İstanbul Rus Başkonsolosluğu'nda

görevli memur. Yani ajan. Şimdi anladın mı neden par-maktan önce kafanın çalışması gerektiğini?”

“Şimdi ne olacak Dayı?”

“Valla, ben elimden geleni yapacağım. İnşallah Amca ikna olur.”

Nazlı yerinden kalktı ve iki adımda yanı başına geldiği Başkomiser Remzi'nin yanaklarının dudaklarına yakın kısımlarına iki öpücük kondurdu. Remzi için zaman Nazlı'nın odadan çıkarken kapattığı kapının sesiyle irkildiği ana kadar duruvermişti. O iki öpücük aklını başından alıp götürdü. Nerelere mi? Nazlı'yla Venedik'te gondolun içinde Büyük Kanal'da ilerliyorlardı. Kolu Nazlı'nın omzunda. Akabinde sahne değişiverdi. Bu defa da Kapadokya'da kayalara kazılmış odalardan ibaret bir otelin terasında, karşıdaki vadide göğe yayılmış balonları seyrediyorlardı. Yine kolu Nazlı'nın omzundaydı. Eliyle yanaklarını sıvazlayıp avcunu burnuna doğru tuttu. Nazlı'nın kokusuydu bu. Doya doya kokladı. Bir süre sonra burnu o kokuyu duymaz oldu. Burnu mu alışmıştı o kokuya, yoksa koklaya koklaya kokuyu mu bitirmişti... anlayamadı.

Tam o sırada kapı çalındı. “Gel!” diye bağırdı. Komiser Yusuf koşar adım odayı kat edip Başkomiser Remzi'nin önündeki koltuğa oturdu. Gövdesini masanın üzerinden Remzi'ye doğru yaklaştırarak alçak sesle, “Dayı mesele çözüldü. Cep telefonunda son iki konuşmayı yaptığı kişiyi de bulduk. Sosyete pezevengi Hamdi çıktı. Pezo bülbül gibi öttü. Amca'nın bize verdiği üç kişilik dosya vardı ya... bu üç kişi kadın istedikleri zaman onlara hep Olga'yı göndermek için Ruslarla anlaşma yapmış. Karşılığında da bu kız aldığı paranın tamamını Pezo Hamdi'ye veriyormuş. Yani profesörün hayat kadını zannettiği Rus kız, aslında Rus casusuymuş.

“Amca rapora infaz gerekçesini koymayıp rütbe olarak bir altına, yani Dayı’ya şifahen anlatır. Bu KARE’nin vazgeçilmez prensibidir. Bu bilgiyi alan Dayı infaz ekibine gerekçeyi gerekirse anlatır. Şimdi gerekti galiba. Çünkü Nazlı’nın yediği haltı temizlememiz lazım. Emin Taşer adlı o profesör savunma teknolojileri uzmanıydı. Siber füzyon konusunda çalışıyordu.”

“Yani ne yapardı?”

“Bilgisayar sistemlerine yönelik tehditleri tespit edip zararlı yazılımlara karşı önlemler geliştiren ekibin başıydı. Yani uluslararası bilgisayar korsanlarıyla mücadele ediyordu. Her neyse... konu hayli teknik. Bizim Deniz Kuvvetleri’nin yerli denizaltılarında, yerli helikopter ve insansız hava araçlarında da bu ekibin yaptığı yazılımlar kullanılıyor. Yani milli savunmamız için hayati önemde sırlar var bu ekiple ve ölen profesör de ekibin başı.”

“İyi de... o zaman baştan yanlış gibi gözükse de, Nazlı farkında olmadan doğru iş yapmış olmuyor mu kadını haklamakla? Hatta infaz emri adam için değil, bence kadın için çıkartılmalıydı. Profesörün ne suçu var ki bu işte? Belki daha sırrı vermemişti kıza, eğer öyleyse bok yoluna Niyazi oldu.”

“Keşke öyle olsaydı. Maalesef bir kısmını vermiş sırrın, anlaşılan geri kalan kısmı aktarmasın diye bu eylem planlanmış. Neyse getirdiğin bilgiyle Nazlı’yı daha rahat savunabiliriz teşkilat yöneticilerine. Ama yine de Nazlı hatalı. Önce tetik, sonra düşünmek olmaz. Önce düşüneceksiniz... sonra tetik!”

Sonbahar kendini göstermeye başlamış, kuru yapraklardan oluşan örtüsünü her yere sermişti. Gökyüzünde kümelenmiş kurşuni bulutların arasında batmakta olan güneşin solgun ışıkları yaprakların kahverengi ve sarı renklerini yer yer kızıla çeviriyordu. Esen hafif rüzgâr yaprakların bazılarını önüne katıp ya çukurlara dolduruyor ya da bir tümseğin önüne yığıyordu. Tabiat, kimsenin yardımını olmaksızın, kendini kış uykusuna hazırlıyordu.

Nazlı, Polonezköy yolunda son viraja girerken yavaşladı. Birinci sebze tezgâhını geçti, ikincisinin önünden geçerken etrafı kolaçan etti ve orada Sarı Tahsin'in karısı ve on-on iki yaşlarında bir oğlan çocuğundan başka kimse olmadığını görünce rahatladı. Motosikleti tezgâhın biraz ilerisindeki park yeri düzlüğünün en son noktasına park edip yürüyerek sergiye geldi.

“Bakıyorum çeşitler çoğalmış. Daha önce uğradığımda domates, salatalık toplamıştım şu aşağıdaki tarladan, hatırladınız mı?”

“Hatırlamam mı? Tarlaya indiydin de epey sonra altı tomatos, on iki salatalıkla döndüydün. Ben de bütün mahsulü toplayacağını düşündüydüm.”

“Şimdi de toplayabilir miyim? Yalnız geçen sefer toplarken evden bir adam çıkıp bana yanlış bir iş yapıyor muşum gibi dik dik bakmıştı. O varsa gidip toplamam. Buradakilerden alıp giderim.”

“O benim boynu devrilesi kocam Tahsin. Ankara’ya gitti, üç-beş gün gelmez gayrı. Bir şeycikler olmaz. Sen in,

topla. Yalnız bu sefer az daha ileri gitmen lazım. Tomatolarla salatalıklar aha şu tarlanın sonunda. Patlıcanla biberler için evin arkasını dolanacan” dedi ve dört-beş plastik poşet uzattı. Nazlı uzanıp poşetleri alırken adını sordu.

“Zeliha” dedi.

“Sağ olası Zeliha Hanım, Tokatlı olduğunu söylemiştin geçen sefer... doğru mu?”

“Doğrudur, aslen Tokatlı’yım. Evlenince benim herifin görevi icabı bir süre Diyarbakır’da kaldıydık. Sonra Adana’ya tayini çıktı. Sekiz sene de orada kaldık. Sonra orada onun işinde bir şeyler oldu, apar topar buraya geldik. Aha burası bana babamdan kaldı. Yani anlayacağın mal benim, rahat ol. Sana kimse dik dik bakamaz.”

“Zeliha Hanım geçen defa geldiğimde sana iyiden iyiyeye kanım ısındı.”

“Valla ne yalan söyleyeyim, benim de sana kanım kaynadı.”

“Bu oğlan kim?”

“Bu kız gardaşımın ufak oğlu Gazi, sergiyi o idare ediyoy. O olmasa bu yük bu yaşta bana zor geliyo. Kocam olacak Tahsin kömüğü hiç yardım etmez.”

“Diyecektim ki sergiyi on dakika ona bırakıversen de benimle tarlaya insen ne iyi olur. Hem laflarız hem de sen bana iyisini toplamayı öğretirsin.”

Zeliha ahşap kasanın yanından iki poşet daha alıp biraz ötede marulları su dolu varile sokup çıkartmakta olan oğlana bağırdı.

“Gazi, beş-on dakika yalnız kalacaksın. Ben bu hanım kızla tarlaya iniyom, bir şeyler toplayıp gelececece.”

Beş adım sonra Zeliha tarlaya inmiş, orada bekleyen Nazlı’nın yanına gelmişti. Tarhların aralarındaki boşlukları izleyerek tarlanın sonuna kadar ilerlediler. Nazlı po-

şeti açık tutuyor, Zeliha bir yandan topladıklarını poşete yerleştirirken, diğer yandan da konuşuyordu.

“Adın ne kızım?”

“Berna.”

“Evli misin gı Berna?”

“Hayır ama nişanlanmak üzereyim.”

“Demek öyle. Biraz geç kalmışa benzersin ya böylesi herhalde daha iyi. Bu yaşta yaş tahtaya basmazsın hemü. Bizi köy yerinde çocuk denecek yaşta evlendirdiler. On altı yaşındaydım bu Tahsin denen kömüşe vardığımda. O yaştaiken insan Hanya’yı Konya’yı bilmiyo.” Zeliha boşta kalan eliyle “yaklaş” işareti yaptı ve konuşmaya kısık sesle devam etti. Nazlı biraz yaklaştı. Zeliha eliyle evin arka köşesine gelen pencereyi gösterdi.

“Kömüşün yattığı oda aha orası. Allah’ın bildiğini kuldan ne saklayayım? Bazı geceler işemeye kalktıktan sonra kapısını aralık unuttur da horlamasına uyanırım. Kalkar kapısını kaparım ki ses gelmesin. İşte o sırada şeytan dürter beni.”

“Nasıl yani?”

“Şeytan diyor ki, ‘Git boğazını sık, gebert şu namusuzu’ ama yapamam. ‘Çekecek çilem varmış demek ki, yazım böyleymiş’ deyip gider yatarım.”

“Mutsuz bir evlilik yapmış gibi konuşuyorsun. Ne yapıyor? Dövüyor mu?”

“Döver, söver, dahası da var ya neyse!”

Evin arka tarafına dönüp patlıcan tarlasına geçmişlerdi. Nazlı bir yandan pencereleri sayarak evin iç yapısını iyice anlamaya çalışıyordu.

“Ankara’da ne yapıyor Tahsin Bey?”

“Ben de anlayamadım gitti vallah billah. Altı yıldır kendini dine verdi. Üç kulhuvallah, bir elham oku desen bilmezdi kömüş. Şimdi beş vakit namazında. ‘İmam

oldum' deyip duruydu. Sarı Tahsin'den imam olursa sen bunun cemaatini düşün. Buna özel telefon vermişler, o telefondan sürekli birileriyle konuşuya. Arada bir de Ankara'da toplantısı olduğunu söyleyip gidiyi.”

Zeliha'nın ağzı arada memleketinin şivesine kaydıkça Nazlı, kadınla konuşurken yalnızca bilgi değil, aynı zamanda keyif de alıyordu.

“Evde iki kişi mi yaşıyorsunuz?”

“Şu sıralar iki kişiyiz ama kuma gelince üç oluruz.”

“Kuma mı?”

“He ya kuma.”

“Bu zamanda İstanbul gibi yerde kuma mı olurmuş?”

“Onun için boynu altında kalsın diyom ya! Bir kuma olsa iyi, üzerime tam sekiz tane kuma getirdi.”

“El insaf, hepsi aynı zamanda değil herhalde?”

“Yok, senede bir... genç kuma geliyi, sekiz ay, bir sene bu evde, sonra bir gün bir de bakmışsın gidivermiş. Üç-beş ay sonra yenisi geliyi.”

“Kızların hepsi genç mi?”

“Bazıları çocuk yaşta gı!”

“Peki, nereden buluyor bu kızları?”

“Biri bir telefon eder, bizimki ertesi gün atlayıp gider, kızı getirir.”

Nazlı umduğu bilgidan fazlasını aldığını fark ederek konuyu değiştirmeyi uygun buldu.

“Buralara niye dikmediniz?” diye sordu.

Binadan bahçenin sonundaki ahşap kulübeye kadar olan toprak, bir buçuk metre eninde şerit hâlinde ekilmemiş olarak duruyordu. Yol gibiydi.

“Benim herif bunun altına bir dehliz kazdırttı. Yani toprağın on santim altı beton. Tomatos diktik, olmadı.”

“Dehliz niye?”

“Bilmem vallah billah. O kulübeye bir de motosiklet

koydu. Güvenliğimiz içinmiş. Evde bir şey olursa oradan kaçmak için.”

Nazlı yine konuyu değiştirmek istedi.

“Zeliha Hanım, Tokatlı’yдын değil mi? Özlüyor musun memleketini?”

“En çok bu Tahsin bana kötü davrandığında özlüyom oraları vallah billah. Çekip gidesim geliyo ama orada herkesin bir kurulu düzeni var, tek başıma ne yaparım?”

“En çok nesini özlüyorsun Tokat’ın?”

“Mesela Erbaa’nın asma yaprağı, bezli sucuk, Zile pekmezi, çemüç, hep oradan gönderirler.”

“Çemüç ne?”

“Üzümleri salkım salkım tavana asarız, orada guruyup çemüç olurlar.”

“Haa, kara üzüm desene.”

“Ama çemüç çok lezzetli oluyi. O senin guruyemişçiden aldıklarına benzemi.”

“Bütün bunlar Tokat’tan geliyor madem, nesi kalıyor geriye Tokat’ın özlenecek?”

“Yoğurtmaçla cevizli çöreği ara sıra gavaltı için yapıyom. Bak başörtüme, Tokat yazması. Tokat kebabını da az ilerde Cumhuriyet Köyü’ne varmadan yolun sağında bir yer var, orası yapıyı. Arada bir gidip nefis görletiyoz. Ama nerede o Niksar’daki Çamiçi yaylasının Ayvaz suyu? Canım şimdi Almus’un alabalık tavasını çekti. Olsa da yesek gıı.”

Dolmalık biber tarhları evin diğer yanındaydı. Arkadan dolaşıp o yana geldiler. Nazlı banyo penceresini görünce evin iç planını kafasında tamamlamış oldu. Zeliha Hanım’a teşekkür edip ertesi hafta biraz ilerideki Cumhuriyet Köyü’ndeki bir arkadaşının evine meşhur bir falcı geleceğini söyleyip katılıp katılamayacağını sordu. Zeliha fala bayıldığını ancak akşam vakti sergiyi kapattıktan

sonraki bir saatteyse katılabileceğini söyledi. Nazlı da toplantının akşam yemeği sonrasında bir kahve içimi süresi alacağını, gelmek isterse onu geçerken yol üzerindeki sergiden alıp sonrasında aynı yere bırakmayı teklif etti.

Motosikleti göstererek, “Tabii motora binmekten çekinmezsen.”

“Yok, gıı çekinmem. Çocukken Tokat’ta abimin motosikletine çok bindiydim.”

“İyi o zaman, cep telefonu numaramı ver, kaydedeyim, yaklaşırken seni ararım, evden buraya çıkarırsın. Bir de senin mendebur kocanla karşılaşp bu anlattıklarından sonra onun boğazını sıkmak istemem.”

Gülüştüler. Zeliha numarayı verdi. Nazlı parayı ödedikten sonra kucaklaşıp ayrıldılar. Zeliha tezgâhın başına döndü. Nazlı motorun iki yanına poşetleri astıktan sonra İstanbul istikametine doğru yola koyuldu.

Yolda Sarı Tahsin’e ne kadar da çabuk yaklaştığını düşünüyordu. İşler şimdilik iyi gidiyordu. Rakibini alt etmeden önce onunla ilgili bilgi toplamak, tuhaf yönlerini keşfetmek, elzemdi. Şansı yaver gitmiş ve karısından en mahrem bilgileri bile bir seansta alabilmişti. Evin içini de avcunun içi gibi biliyordu artık.

Anladığı kadarıyla Sarı Tahsin, Anadolu’daki yetiştirme yurtlarından genç kızları İstanbul’a getirip onları çalıştıracak muhabbet tellallarına peşkeş çekmeye devam ediyordu. Orasını anlamıştı ama Sarı Tahsin’in Ankara’da ne işi olurdu ki? Bir de imam olduğunu söylemesi garipti. Diyanet ne zamandan beri din eğitimi almamış adamları imam tayin ediyordu? Kafasına takıldı. Fal numarasıyla Zeliha’yla tekrar görüştüğünde bunu daha da sorgulamalıydı. Aklına yine okul birincisi olduğunda Sarı Tahsin’den aldığı özel ödül geldi. O zamanlar o küçük, Tahsin büyüktü. Yapabileceği bir şey yoktu. Gücü yetinceye

kadar direnmiş ama sonra teslim olmuştu. Tahsin üzerine abanırken çektiği acı bir yana, ensesini öperken duyduğu alkol ve sigara kokusu midasını bulandırmıştı. Tahsin onu ters ilişkiyle kirletmiş ve kimseye bundan bahsederse öldüreceği tehdidini savurmuştu. Nazlı üç gün poposunun üstüne oturamamış, kimseye de bir şey anlatmamıştı. O iğrenç alkol-sigara kokusu konu olunca içi yine bir tuhaf oldu, kalp atışlarının hızlandığını, midasından bir şeylerin çekilir gibi olduğunu hissetti. Önündeki vira-ja girmekten vazgeçip hemen motoru kenardaki düzlüğe çekti. Kaskını çıkarttı, montunun cebinden hapını alıp ağzına attı. Su yoktu. Çiğneyip tükürüğünün yardımıyla boğazından aşağıya yuvarladı ve düşünmeye devam etti.

*Acı insanın içini bir kere yakar ve tekrarlanmazsa ya da hatırlanmazsa geçer gider. Oysa ızdırap öyle değil. Çektiğin acıyı tekrar tekrar sürekli hatırlarsın, her hatırladığında daha beter yakar içini. Bazıları unutmanın mümkün olmadığı kötülükleri kabullenebilecek kadar olgunlaşabiliyor. Benim gibilerse anlaşılan o olgunluğa bir türlü eremiyor. Ne zaman o kötülükler aklıma düşse çıldıracaktım gibi... hafakanlar basıyor. İntikam ateşi her defasında yeniden alevleniyor. Ben istemez miyim hayatımı huzur içinde geçireyim? Ama bunu sağlamak için çaresizliğimi sessizce, içime atarak sahiplenebilmem lazım. İşte bunu yapamıyorum. Biraz bekledi. Kalp atışlarının yeniden normale döndüğünü ve midasının rahatladığını fark etti. Derin bir nefes alıp vitesle takıp gazı verdi. İçinden, *Bak gör Sarı Tahsin, sana neler edeceğim!* dedi.*

On beş dakika sonra babasını öldürmüş olan eski terörist Bedir Dağlı'yı tek kurşunla infaz ettiği yerdeydi. Motoru sağa çekti. Tetiği çektiği çalının tam önünde durdu ve o anı yeniden yaşadı. Tek kurşunla Bedir'i eşek cennetine göndermiş ve ettiği intikam yemininin ilkini yerine

getirmişti. Yolun öte tarafında Bedir'in cesedinin yattığı yere baktı. Şimdi oraya üzeri tepeleme karpuz yüklü bir kamyonet park etmişti. Kısasa kısas, dedi içinden. *Bedir, sen benim hayatta en sevdiğim varlık olan babamı elimden aldın, ben de yıllar sonra geldim, seni buldum ve canını aldım. Zerrece de pişman değilim. Hatta tek kurşunla infaz ettiğim için pişmanım. Önümde diz çöktürüp çektirdiğim acılara tahammülünün kesildiği noktada almalydım canını. Neyse seninle şimdi ödeşmiş olduk. Kana kan! Şimdi sıra sende Sarı Tahsin. Beni seks kölen yaptın. Kimseye bir şey söyleyemedim. Kime söyleyecektim ki... anam yoktu, babam yoktu, korunmasız bir çocuktum ben. Beni sizlere emanet etmişlerdi. Yetiştirme yurdunun müdürüydün sen. Hepimizin namusundan sorumluydun ama sen emanete hıyanet ettin. Bunun cezası ağır, hem de çok ağır... ödeyeceksin. Şimdi sen çaptan düştün. Ne müdürlüğün kaldı ne de gençlik kuvvetin. Ama ben büyüdüm, güçlendim, devlet bana bir de silah verdi... daha da güçlendirdi. Gözlerinden iki damla yaş deri montuna damladı. Motoru tekrar sağdaki düzlüğe çekip kaskını çıkarttı. Cebinden kâğıt mendili çıkartıp gözlerindeki yaşları sildi.*

Ölümlerden ölüm beğen Sarı Tahsin. Belalın Kara Şimşek peşinde artık. Ölmek var, dönmek yok. Sıra sana geldi. Öleceksin de nasıl öleceğine karar vermem gerekecek. Şu fal seansını bir biçimde atlatalım, canını nasıl alacağıma sonra karar vereceğim.

Motora gaz verdi ve yola koyuldu. Biraz sonra Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün üzerindeydi. Karadeniz istikametine doğru baktı ve iç çekti...

“Bu ne güzellik İstanbul!”

Başkomiser Remzi, İstanbul dışına görevli gitmiş iki polis hariç bürodaki herkesi toplantı odasına toplamış, görev dağıtımını yapıyordu.

“Şimdi gelelim dün gece işlenmiş restoran cinayetine... Etiler'deki meşhur Toya Restoran'ın sahibi Taner Karcı'nın cesedi Adli Tıp'ta otopside. Bu işi Komiser Nazlı'ya veriyorum. Nazlı, otopsi raporunu beklemeden işe koyul. Önce Adli Tıp'tan başla. Belki ceset sana bir şeyler anlatır. Daha sonra adamın evini ve işyerini didik didik etmek ve ilişkisi olanların ifadesine başvurmak lazım. Haydi selametle!”

Toplantı dağıldığında Nazlı geride kaldı ve Başkomiser Remzi'nin odasına tek başına girdiğini görünce arkasından o da girip kapıyı kapattı.

“Dayı, benim durumumda bir gelişme var mı? Uyku uyuyamıyorum.”

“Şansın varmış. Amca seni bu defa bağışladı. Sebep de Rus kadının kimliği ve yaptığı iş. Bu Rus kadın aslında konsolosluk görevlisi ama bir pezevenkle bağlantısı varmış. Bu profesör ve onun takımındaki elemanlar ondan kadın istediğinde pezo devamlı bu kadını gönderiyormuş. Hem de ucuza. Kadın para almıyor. Bütün parayı pezo cebe indiriyor. Yani alan memnun, veren memnun. Kadın bilgi peşinde ve istediğini allem ediyor, kallem ediyor, alıyor. Yani sen bilmeden bir taşla iki kuş vurmuşsun. Kadın sağ kalsaydı takımın diğer üyelerinden bilgi sızdırmaya devam edebilecekti. Sen diplomat fahişeyi ortadan kaldırıncaya sorun kökünden çözümlenmiş oldu. İşte bu nedenle

de Amca seni affetti. Ama bir dahaki sefere önce düşünecek, ondan sonra tetiği çekeceksin. Bu af bir defalık.”

“Bazı erkekler bu kadar kadın budalası olabiliyor demek. Bir Rus hayat kadını öyle sofistike konulara ilgi duyuyor, sorular soruyor ve bizim Türk erkekleri de, ‘Böyle bir soruyu nasıl akıl etti de sordu?’ demiyor ya da ‘Sana ne!’ deyip terslemiyor.”

“Seks esnasında erkeğin beyin fonksiyonları pek çalışmaz derler, herhalde ondandır. Ama öpücük başka... o zihin açıyor, aksiyona hız veriyor.”

“Nasıl yani?”

“Eh, dün iki öpücük kondurup odadan çıkıp gittin. Sonrasında senin işi çözmek için kafamda bin bir senaryo geliştirip Amca’ya gittim. Gerçi o senaryoların hiçbirini onu ikna etmek için kullanma fırsatı olmadı ama yine de iyi hazırlanmıştım. Öyle ya da böyle senin işini hallettik sayılır. Dayı’ya teşekkür olarak iki öpücük daha yok mu?”

“Dayı, dün içimden geldi, nasıl oldu ben de bilmiyorum ama bir halt ettim işte. Yine öperim öpmesine ama yanlış mesaj vermek de istemem. Sizi bir abi gibi seviyorum, öperken de o hislerle öpüyorum. Size karşı başka bir duygu beslemiyorum. Ama bu durum bugün için böyle. Yarın bir gün hislerimde değişiklik olursa onu da açık söylerim.”

Sözünü bitirdikten sonra Nazlı, Remzi’nin sol yanına okkalı bir öpücük kondurdu ve “Teşekkür ederim” deyip odadan çıktı.

Başkomiser Remzi üzerindeki şaşkınlığı bir süre atamadı. Oysa ne hayaller kurmuştu. Şimdi o hayallerin üstüne bir bardak soğuk su içmek gerekiyordu. Pencereye doğru üç adım attı, döndü ve üç adımda eski durduğu yere vardı. Sonra tekrar pencereye doğru yürüdü. Bu defa durup dışarıya baktı. Cadde boyunca hızlı adımlarla birinin peşi sıra yürüyenleri izledi. Hayat devam ediyor-

du. Köşedeki simitçi arada bir önündeki camekânın içine dalış yaparak poşete bir-iki simit atıp duranlara veriyordu. Kafasından ne kadar kovmaya çalışırsa çalışsın Nazlı'yı düşünmeden edemiyordu. O yanında olunca içini başka bir huzur kaplıyordu. Acaba aşk bu muydu? Şimdiye kadar hiç böylesine bir duygu tatmamıştı. Ne Zehra'yı ne de Ayşe'yi bu kadar tutkulu sevmişti. Nazlı'nın havası başkaydı. Nazlı ne çok yakındaydı ne de çok uzakta. Yok yok... Nazlı bir bakmışsın çok yakındaydı, bir bakmışsın uzakta. Hele o bakışları yok muydu? Öyle bir çift masmavi göz ki karşılaşan erkeğin vay hâline. Acaba Yusuf'la ilişkisi vardı da bu yüzden mi kendisine pas vermiyordu? Pencereye doğru üç-dört adım atıp döndü. Yusuf'un kariyerine mâl olacak bir maceraya girecek cesarete olmayacağına hükmetti. Yoksa Narkotik'ten Murat mıydı işi bozan? Murat da yakışıklıydı ama Nazlı'nın gözü daha yükseklerde olmalıydı. Mesleki hırsından emindi Nazlı'nın. Ne demişti KR teşkilatına giriş yemininden önce? Abi değil de kendisine Abla denmesini önerecek kadar cüret göstermişti. Nazlı'yı zamanı gelmeden terfi ettirip başkomiser yaptıramazdı ama acaba Nazlı'yı KR'de Abi'likten Dayı mertebesine çıkarttırsa ödülü kapabilir miydi? Düşünmeye değer buldu bu fikri. Nazlı, Dayı olursa Yusuf, Abi olarak kalacak, aralarında herhangi bir ilişki varsa sona erecekti. Nerede görülmüştü bir kadın amirin astlarıyla ilişki kurduğu? O zaman da Nazlı kendisine kalırdı. Abi'liğine zarar gelmesin diye iki öpücük konduran Nazlı, Dayılığa terfi ettiğinde kim bilir neler verirdi. Eli sol yanağına gitti, sıvazlayıp avcunu burnuna tuttu ve kokladı. Koku alamadı. Bir daha kokladı. Hiçbir koku alamıyordu. Oysa geçen sefer onun teninin kokusunu hissedebilmişti. Ne olmuştu? Efsun mu bozulmuştu? Koltuğuna oturup dosyanın kapağını açtığında o kokuyu yeniden hissetti. Evet... Nazlı'nın kokusuydu bu.

6

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Otomobilin içinde yağış azalır ümidiyle biraz bekledi. Ancak yağmurda bir yavaşlama olmayınca otomobilden inip koşu koşu kendini Adli Tıbbın ana kapısından içeriye attı. İyice ıslanmıştı. Montunun cebinde bulduğu kâğıt mendille saçlarının ıslaklığını biraz alarak süratli adımlarla morg katına ulaştı. Dr. Selami'yi buldu.

“Nazlı Komiserim, hangi rüzgâr attı sizi buraya? Yoksa son geldiğinizde yaptığım iş teklifini kabul ettiniz mi?”

“Mevcut işimde henüz o kadar bunaltamadılar ama yakındır. Restoran cinayeti maktulü Taner Karcı için geldim.”

“Anladım” dedi doktor ve sağındaki raftan bir dosya alıp ayağa kalktı. Doktor Selami önde, o arkada koridorun sonundaki geniş kapılı morg bölümüne girdiler. Doktor oradaki ilgililerle bir şeyler konuşurken Nazlı da etrafı gözden geçirmekteydi. Geçen sefer geldiğinde ortada iki paslanmaz masa varken şimdi sayı üçe çıkmıştı ama diğer her şey aynıydı. Beyaz fayans kaplı duvarlardaki raflarda sıvı içinde yüzen organ dolu onlarca kavanoz askerî nizamda dizili durmaktaydı. İçerisini kesif bir formaldehit kokusu sarmıştı.

Doktorun konuştuğu iki görevli, maktulün cesedini soğuk hava dolabından çıkartıp kapıya en yakın masanın üzerine koyduktan sonra ceset torbasının fermuarını boydan boya açıp tekrar odanın köşesindeki yerlerine döndüler.

Doktor cesedin baş tarafına yaklaştı ve kafanın sol tarafındaki yarığı göstererek, “Sert bir cisimle muhtemelen arkasından yaklaşılarak vurulmuş. Bu sert cisim ayrıca kesici vasfı olan bir alet. Keser ya da balta olabilir.”

Nazlı cesedin baş kısmına doğru eğildi. Maktul kafasının sol tarafına arkadan indirilmiş bir darbe almıştı. Kesiğin iki kenarında açılıp geriye kaymış kafa derisinin boşalttığı yerde kemik parçacıkları vardı. Yani darbeyi yapan aletin kesici olduğu kadar kemiği parçalayacak ağırlığı da vardı. Bu iş bıçakla yapılmış olamazdı; daha ağır bir cisimle vurulmuş olmalıydı. Keser olamazdı çünkü keser kafada o kadar uzun kesik yapamazdı. Ayrıca darbe arkadan olduğuna göre keserle olsa yarık kafada boyuna değil, enine kesik açardı. Keseri de listeden çıkarttı.

“Olay yerinde suç aleti bulunamamış mı?”

“Olay Yeri İnceleme ekibi raporlarını bize göndermez.”

“Altta, boyun kısmında bir kesik daha var.”

“İki darbe almış maktul. İlk darbe kafaya, ikinci darbe de boyun kısmına. Ölümü, boyun kısmına aldığı darbenin atardamarı da kesmesiyle aşırı kan kaybından olmuş. Vücudun başka yerinde kayda değer bir araz bulamadık.”

Nazlı cesedi sarmalayan plastik torbanın fermuarını sonuna kadar açtı ve cesedi iki yandan yarı kaldırarak görebildiği kadarıyla arka tarafı kontrol etti. Sonra sağ kolu kaldırdı ve “Bingo!” dedi.

Doktor Selami yaklaştı, “Yine bir keşifte mi buldunuz?”

“Bileğindeki şu dövme raporunuza koydunuz mu?”

“Hayır, koymadım.”

Nazlı cep telefonunun kamerasıyla bileğin üzerine kazınmış üç adet iç içe geçmiş üçgenden oluşan dövme fotoğrafı alıyor, bir yandan da Doktor Selami’ye laf yetiştiriyordu.

“Bir zahmet onu da ekleyin Selami Bey. İç içe geçmiş üç üçgen diye yazın olur mu?”

“Tabii yazarım. İş teklifim hâlâ geçerli. Polislik ataerkil ve aşırı biçimde hiyerarşik bir organizasyon. Yani böyle bir organizasyonda kadın olarak çalışmak hayli zor olmalı. Bırak o Cinayet Büro’yu, gel burada yardımcım olarak çalış. Bütün gün masandan çay kahve eksik olmaz, Dışarıda yağmur, çamur, kar, kış kıyamet var, haberin olmaz. Kalorifer cayır cayır yamıyor. Odalar hamam gibi. Yazın sıcaktan çok mu bunaldın? Gel morga... biraz serinle, sonra tekrar masana dön. En önemlisi mesleki risk yok. Senin orada, arada sırada yersin kurşunu. Buradakilerin hepsi mevta. Mevta olmayanın burada zaten işi ne? Bırak sana kurşun sıkmasını, ana avrat dümdüz gitsen gık diyecek hâlleri yok.”

Nazlı önce cevap vermeyi düşündü, sonra vazgeçti.

“Ölüm saati belli mi?”

“Dün 23:00-24:00 arası. Rapor hazır. İsterseniz alıp gidebilirsiniz.”

“Dövme konusunu da ekleyip aslını merkeze ulaştırırsınız. Buradan sonra başka yerlere de uğramam lazım...”

Doktor, “Olur komiserim” dedi ve ana kapıya kadar refakat ederek Nazlı’yı uğurladı.

Nazlı’nın dönüş yolundaki yoğun trafikte düşünecek çok zamanı oldu. Maktul kırk sekiz yaşında, 1.85 boyunda, yakışıklı sayılabilecek bir yüze sahip, bekâr bir erkekti. Adamın ailesiyle görüşmesi gerekecekti. O yaşta birinin özel yaşamıyla ilgili detayları ailesi bilemeyeceğine göre, aileden yakın arkadaşlarının adlarını alacak ve onları iyice silkelemesi gerekecekti. Sonra da restorana gidecekti. Cinayet mahalli restoran olduğuna göre oradan da önemli bulgulara ulaşabilirdi. Önce merkeze uğrayıp Olay Yeri İnceleme’nin raporunu okumalıydı. Doktor ka-

fadaki kesğin keser ya da baltayla yapıldığını ileri sürse de her restoranda kolayca bulunabilecek bir satırın da cinayet aleti olması kuvvetle muhtemeldi. Kebap kıymasını doğramak için kullanılan bir zırh da olabilirdi. Ama boyundaki kesik bir yana, kafadaki kesğin şekli zırhtan daha ağır kütleli olan kesici bir cisim olması gerektiğini anlatıyordu. Zırh keserdi ama kesğin iki kenarındaki kemikleri bu kadar parçalayamazdı. Kemikler parçalanmıştı. Yani cinayet aleti hem ağır hem de keskindi. Balta mutfak dekoruna pek uymayacağına göre satıra odaklanmalıydı. Peki, kılıç, döner bıçağı, şef bıçağı, kama ya da avcı bıçağı olamaz mıydı? Olurdu ama bunlar hem on bir santim yarık açıp hem de kafatası kemiğini o şekilde parçalayamazdı. Hafif kalırlardı. *Yok*, dedi içinden. *Satır olmalı bu.*

“Off bu İstanbul trafiğı!” TEM’den Büyükdere Caddesi’ne çıktı, orası da tıkanıktı. Etiler işaret levhasını görünce aklına yine satır geldi ve satır da restoranın mutfağında olabileceğine göre, önce merkeze, oradan maktulün evine, en son da restorana gidecek biçimde baştan yaptığı planı değiştirip ani bir kararla Büyükdere Caddesi’nden Etiler yoluna saptı. On dakika sonra Etiler’de Toya Restoran’ın önündeydi.

Restoranın kapısında dikilen polis memuruna kendisini tanıttıktan sonra, polis Olay Yeri İnceleme ekibinin raporunun bir kopyasını Nazlı’ya verdi. Nazlı rapora göz attıktan sonra katlayıp cebine koydu. Polis memuru öne geçip Komiser Nazlı’yı cinayet mahalline götürdü. Restoranın salonunu bir uçtan bir uca kat ettiler ve tam mutfak kapısının kenarında olayın gerçekleştiği hâliyle muhafaza edilmiş masaya geldiler. Nazlı biraz gerileyip masanın konumuna dikkatlice baktı. Yerdeki kan sandalyenin ayaklarında küçük bir gölet oluşturmuştu. Nazlı, sandal-

yenin etrafından dolaştı. Bir gariplik vardı. Olay Yeri İnceleme'nin raporunu çıkartıp bir daha okudu. Evet, maktul bu sandalyede oturuyor olmalıydı. Yani arkası salona, yüzü mutfak kapısına bakacak şekilde. Gariplik buradaydı. Bir restoran sahibi şef masasında herkes gittikten sonra biraz demlenecekse böyle mi otururdu? *Ben olsam sırtımı mutfak kapısına verip salondaki şömineye bakacak şekilde oturdum*, diye düşündü. Raporda maktulün sofrada tek başına oturduğu yazılıydı. Masanın üzerindeki kileri incelediğinde kuverin tek kişilik açılmış olduğunu gördü. Bir yarı dolu beyaz şarap kadehi, bir su bardağı, içindekilerin yarısı yenmiş bir tabak, kenarında iki bütün hâlde salatalık turşusu olan ufak kayık tabak, bir çatal, bir bıçak, bir tuzluk, buruşuk bir peçete ve ekmek sepeti vardı. Cep telefonunu çıkartıp masanın fotoğrafını çekti. Polis memuruna, örtüyle birlikte masadakilerin hepsinin teker teker delil torbalarına konarak otomobilinin bagajına taşınması talimatını verdi. Sonra iki adım geriye gidip masanın genel hâline tekrar baktı. Telefonunu çıkartıp masanın üstünü bu defa da tepeden fotoğrafladı, sonra polis memuruna döndü.

“Masa ve sandalyeler kalsın, masanın altındaki halıyı da rulo yapıp bagaja koyun, sığmazsa arka koltukların üzerine yerleştirin” dedi ve eğilerek halının mutfak kapısına bakan kenarının kapıya olan hizasına tükenmez kalemle bir çizik attı.

“Şimdi toplayabilirsiniz” dedi ve gidip salondaki en yakın masadan bir sandalye çekip oturdu. Demek ki restoranın sahibi Taner Karcı tek başına yemek yerken arkasından yaklaşan bir kişinin iki defa salladığı satırla öldürülmüştü. Görünen buydu. Ama acaba gerçek neydi? *Maktulün yüzü salona bakmalıydı... mutfaka değil*, diye düşündü.

Acaba maktulün karşısında biri mi oturuyordu? Öyleyse onun tabağı, çatalı neredeydi? Ve daha önemlisi o kimdi?

Eğer öyle biri varsa maktulün arkasından yaklaşarak darbeleri vuran kişiyi, yani katili de görmüş olmalıydı. Belki de cinayete ortaktı.

“Bu bir ekip işi olmalı.”

Etrafta cinayet aleti olabilecek metal parçası görünmüyordu. Rapora bir defa daha baktı. “Cinayet aleti bulunamamıştır” kaydını gördü. Biraz geriye doğru çekilip onun her hareketini gözlemleyen polis memuruna dışarıda bekleyen mutfak personelinin en kıdemlisini getirmesini istedi. Az sonra restoranın mutfak şefi olduğunu söyleyen, üç günlük kirli sakallı Eylem Şef, Komiser Nazlı'nın yanındaydı. Birlikte mutfağa girdiler. Nazlı ömründe ilk defa profesyonel bir mutfağa giriyordu ve mutfakta kendilerinden başka kimse yoktu. İçini müthiş bir boşluk hissi kapladı. Boş konser salonu, okulun boş kafeteryası, tatil günlerinde boş yatakhaneler ona hep bu boşluk hüznünü verirdi. Şimdi bu insansız, bomboş mutfakta yine aynı duyguyu yaşıyordu.

Duygularını bir kenara bırakıp, “Satırlar, bıçaklar, zırhlar nerede?” diye sordu.

Eylem Şef öne geçip ilerledi. “İşte burada” diyerek çekmeceyi olabildiğince açıp içindekileri gösterdi.

“Burada satır göremiyorum, kaç satır var bu mutfakta?”

“Bir tane.”

“Burada satır olmadığına göre nerede?”

Şef çekmeceyi ileri geri hareketlerle içindekileri biraz kaydıracak şekilde oynattı, “Burada olması lazım ama yok” dedi.

“Yani bir tane satırımız vardı, o da şimdi yok, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Şimdi lütfen iyice düşün ve tekrar çekmeceyi tara ya da mutfakta satırın konulabileceği herhangi başka bir yer varsa orayı da arayalım ve şu Allah’ın belası satırı bulalım. Satırla birlikte başka kesici alet ya da ağır büyük ezici bir alet mesela, masat, zırh, o etleri dövdüğünüz kalın demir şey gibi kayıp aletler var mı diye de bak. İşin içinden çıkamıyorsan arkadaşlarına da sorabilirsin. Bilen varsa onu bana getirebilirsin.”

Eylem Şef bir süre daha çekmeceleri karıştırdı ve bir şey çıkmayınca çaresiz bir hâlde Nazlı’ya döndü.

“Diğer her şey yerli yerinde ama satır yok. Gidip sorayım, bakalım en son biri kullanıp da başka yere koymuş mu?”

Nazlı bu arada mutfağın boşlukları boyunca sağına soluna bakınarak dolanıp başladığı yere geldiğinde Eylem Şef yanında tıfıl bir oğlanla mutfağın kapısında belirdi.

“Komiserim en son bu çömez kullanmış satırı ve soğuk hava dolabında bırakmış olabileceğini söyleyince tuttum getirdim.”

“Ne yaptın satırla dün akşam?”

“Şefim, dolapta asılı üç kuzu karkası ortadan ikiye bölüp altı ‘yan’ hâline sokmamı istedi. Ben de işi dolabın içinde asılı oldukları çengelde hallettim. Satırı orada unutmuş olabilirim.”

“Gelin, bakalım orada mı?”

Soğuk hava dolabının kapısını en önden giden Eylem Şef açıp kenara çekildi.

“Buyrun komiserim.”

Komiser Nazlı içeriye girdi ve satırı yere dikine konulmuş mavi plastikten meyve kasasının üzerinde buldu. Çengellere ayak bileğinden asılı, yan yana dizilmiş yarım kuzu karkaslarını saydı, altı taneydiler.

“Bana plastik bir poşet bulun” dedi.

Tıfıl oğlan koşup getirdi. Nazlı dikkatlice satırı poşetin içine yerleştirip soğuk hava dolabından çıktı ve polis memurunun toparlamakta olduğu cinayet sofrasının berisinde durdu. Telefonunu tuşladı.

“Alo, başkomiserim, restoran cinayetinin olay mahallindeyim. Olay Yeri İnceleme üstünkörü davranmış. Cinayet aleti bulunamamış. Ben şimdi restorandakilerin ifadelerini almaya başlıyorum. Adli Tıp raporu çıkıncaya kadar personeli ve aileleri halletmiş olurum.”

“Anlaşıldı, oradaki personelin ifadelerinin süratle alınması için sana iki kişi takviye gönderiyorum, selametle.”

“Sağ olun amirim.”

Telefonu tam kapattığı sırada yanına takım elbiseli, si-nek kaydı tıraşlı, oldukça yakışıklı bir genç geldi. Nazlı o sırada beş adım geride duran polis memuruna yaklaşması için göz edip poşete sarılı satırı uzatarak otomobilinin arka koltuğuna koymasını istedi. Takım elbiseli kumral adam söze kendisini tanıştırarak başladı. Restoranın müdürü olduğunu söyledi. El sıkıştılar.

“Komiserim hadi öğlen servisini unutalım. Zaten öğlenleri pek iş olmaz bizde. İki rezervasyon vardı, onlar da tanıdık şirketlerdi, az önce telefonla bu öğlen servismizin yapılmayacağını bildirdik. Kapıya geleni de nezaketle geri çeviririz, olur biter. Ama bu akşam için on altı masalık rezervasyonumuz var. Akşam servisine hazırlanabilmek için de şimdiden başlamamız lazım.”

“Adınız?”

“Orhan.”

“Bakın Orhan Bey, oyun oynamıyoruz. Burada bir cinayet işlendi. Yani sizin restoran olarak gördüğünüz bu mekân bize göre cinayet mahalli. Onun için cinayetin aydınlığa kavuşturulması çabaları diğer tüm çabaların

öncesinde gelir. Yani bugünlük öncelik müşterilerinizde değil, bizde. Bize ne kadar çok yardımcı olursanız işimiz o kadar çabuk biter. Şimdi, işbirliğine sizi ve adamlarınızı tek tek sorguya çekerek başlayalım. Hepinizi merkeze götürüp orada sorgulayabilirim ama restoran o zaman üç gün kapalı kalır. Sizden başlayalım, sonra şefle birlikte hazırlıklarınızı yapmak için iş akışında önce kimlerin mutfağa girmesi gerektiğini sıralayın ve adamları bana o sıraya göre gönderin. O taktirde öğleden sonraya kadar işimiz biter, siz de akşam servisini aksatmadan çıkarabilecek imkâna kavuşursunuz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık komiserim. Anlayışınız için teşekkür ederim. Kahveyi nasıl içersiniz?”

“Sade” dedi Nazlı.